

Kartais reikia nusiprausti poezija

Kai už lango įsitaiso rudenis – gamtos spalvos, kai saulė čia įkyriai lašnojančias lietus, tinka liūdesys. O gal ilgesys? Ranka tiesiasi į knygų lentyną. Reikia kėdės atsisėsti, kia stalėlio. Tinka ir arbatos kavos puodelis, pyrago galėlis. O jeigu dar kas įpiltų urę vyno, uždegtų žvakę!

Ada DVARIONAITĖ

Visa tai buvo Kupiškio kultūros tre spalio 21 dienos popietė, kai Kupiškio literatų klubas „Lėvens balsai“ atėmė naują klubo narės Genovaitės Koriznienės knygą „Ilgesio upės“. Klausytojų ir skaitytojų prisirinko elis pulkas, atėjo Trečiojo amaus universiteto literatūros fakulteto bičiuliai, autorės talento gerbėjai, iš pažįstami ir kaimynai šepetiškiai, mat Genovaitės ilgai gyventi ir bta Šepetoje. Tarp renginio dalyvių – ir Vaiva Mališauskienė, pasivausė poezijos kūrėjos sielos bičiule, ybinę draugystę įrodžiusi pačios autorės melodijomis pagal Genovaitės poezijos tekstus.

Kupiškio kultūros centro jaukioje aplinkoje (tuo pasirūpino G. Koriznienės dukra Vilma) pristatyta literatų klubo „Lėvens balsai“ narės Genovaitės Koriznienės knyga „Ilgesio upės“.

Taigi popietė buvo literatūrinė ir muzikinė, pažintinė ir jaukiai šeimyniška su gausybe gražių ir eiliuotų linkėjimų, įvairių gėlių (tik nebuvo jurginų, šalnų numarintų) puokščių. Autorė pasveikinta su trečios knygos gimimu, užsiminta, kad mažais žingsneliais ateina ir ketvirta knyga.

O kaip ateina poezija, kada užklumpa geriausios mintys, liūdesys ar džiugūs išgyvenimai stipriau ska-

tina kurti, ar žodžiai paklusniai rikiuojasi į posmus ir eilutes?

Knygos autorę literatų klubo koordinatorė Lina Matiukaitė kalbino per pertraukėles tarp romanų, per pasisėdėjimą prie vaisių stalėlių. Skambant eilėms, kurias skaitė pati poetė, renginio vedėja, klubo narės Milda Vaižmužienė, Eugenija Katauskienė, paaiškėjo pakili poezinės kūrybos labai kasdieniška proza.

„Knygą rašiau apie ketverius metus. Keistai būna, kartais iš karto subėga reikalingi žodžiai, o kartais reikia daug dirbti, išmesti posmus, ieškoti tinkamų, daug braukyti, atidėti vėlesniam laikui, vėl sugrįžti. Į vieną eilėraščių norisi daug sudėti, kartais ir visą gyvenimą, dramą. Norėčiau pamėginti rašyti prozą, bet bijau, kad kantrybės gali neužtekti, susikaupimo“, – bičiu-

Knygų lentyna

liams atviravo G. Koriznienė.

O kūrybos bičiuliai buvo dosnūs pagyrimų ir sėkmės linkėjimų.

„Važiuojame kur nors automobiliu girdžiu, Genovaitė jau krebždena, rašo Sėdime renginyje, rausiasi rankinėje ieško popieriaus užsirašyti. Ji labai pastabi, taikli, į vieną eilutę sutalpinę visą eilėraščių, paklauskite: grumsta lyg ostiją kelia daigelį mažą, medis lie tumi nubartas, žemės ir grūdo graudu: artumas susibėga į duonos riekę, beržų šakele per nuogą vėjo veidą. Tai tik eilutės iš skirtingų eilėraščių“, – kalbėjo klubo pirmininkė Regina Baltrūnienė pridurdama, kad niekur kitur tokių gražių minčių neradusi.

E. Katauskienė naują knygą pavadino gera naujiena, nes poezija yra laidininkas tarp dangaus ir žemės poezija galima nusiprausti tarsi šaltinio vandeniui, ir atsigaivinus gyventi lengviau. Bet reikėjo pradžios, reikėjo drąsos, o jos G. Koriznienė gavo padrasinta pirmosios savo knygelė „Dėmų šiluma“ (2011 m.) redaktorė Eleonoros Vaičeliūnienės. Paskui pat daug skaitė kitų kolegų kūrybos, daug mokėsi, dabar jau lengviau ir drąsiau. Šiandien drąsiau klausytis, kai jos kūrybą skaito kiti, net neatpažįs tamos eilės tampa, atsiranda naujo prasmės. Dovanodama savo poezij kitiems, autorė sakė esanti laiminga: Nes ne tik kuriant, bet ir skaitant to laimės kibirkštys pasiekia:

*Nuo kepalų dangaus atriekus
Riekę pusryčiams
Su spinduliais auksiniais
Užsitėpiau medaus
Nuo bitės lengvo sparno.
(Eilėraščių „Diena“)*

Popietės dalyvės – literatų klubo narės.

Autorės nuotraukos